Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
Svoboda 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 32. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 9-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 9, 1980 No 32 VOL. LXXXVII.

УН ФОНД УККА ЗА 1979 РІК ПЕРЕВИЩИВ БЮДЖЕТОВУ СУМУ І ОСЯГНУВ ДОЛ. 166,623.64

Канцелярія Українського Конґресового Комітету Америки повідомляє всі Відділи, Крайові організації та всю нашу громаду про повний успіх і в цьому році збірки членських вкладок від установ і організацій і УН Датку від поодиноких осіб за 1979 рік.

В останньому нашому повідомленні з 10-го січня ми подали, що на цей день було зібрано дол. 121,000.00, і зазначили, що мета нашої збірки є 150,000.00 долярів

З приємністю повідомляємо, що ми перевищили намічену суму завдяки співпраці Відділів УККА і жертвенності наших громадян.

Замкнення всієї збіркової акції відбулося 18-го січня ц.р. і згідно із обчисленням всі вплати до УН Фонду в 1979 році дали суму 166,623.64 дол.

Ця сума складається з таких вплат: (для порівняння подаємо і 1978 рік):

	1978	1979
Індивідуальні вплати	$132,283.60	$145.403.66
Членські вкладки організацій .	17,945.00	20,245.00
Спеціяльні пожертви	10,002.51	974.98
	$160,231.11	$166,623.64

Вислід збірки Національного Датку завдячуємо передусім Управам Відділів УККА, їхнім головам і збірковим референтам, які надіслали до канцелярії УККА приблизно 2/3 збіркової суми, а тільки одна третя була надіслана платниками безпосередньо до канцелярії УККА.

Біля 80 громад брали активну участь в збірковій акції УНДатку. Ми виготовили статистичні дані за 64 громади, які прислали свої збірки на суму дол. 100.00 або більше. Очевидно, це залежне від того, скільки в них є громадян українського роду.

Нашу табелю очолює вже довгі роки Філядельфія із вплатою цього року дол. 16,383.00. Філядельфія має найкраще зорганізовану систему збіркової акції. Вони можуть в короткому часі зібрати тисячі долярів. Їх збірка в кінці грудня мала недобору біля 10,000.00 дол.: за два тижні січня вони дійшли до понад 16 тисяч. Цей Відділ довгі роки очолює д-р Петро Стерчо, а збіркову акцію переводили: Д. Ткачук, П. Тарнавський, І. Скочиляс і М. Нич. Активними було далеко більше громадян і їм дякуємо за це.

Друге місце в табелі збірки за 1979 рік має Чікаґо із збірковою сумою дол. 15,657.00. Відділ УККА в Чікаґо на протязі останніх двох каденцій очолює д-р Мирослав Харкевич. І він своєю активною участю в збірці УНДатку та жертвенні громадяни Чікаґо у великій мірі допомогли нам перевищити намічену суму.

Ввійшло вже у своєрідну традицію, що відомий підприємець Чікаґо п. Микола Сенчишак вплатою однієї тисячі долярів завершує вже від декількох літ намічену нами мету. І так було в цьому році. Коли наша акція закінчувалася, то знайшлися установи і громадяни, які також вплатили більші суми грошей. І так щадничий банк „Певність" вплатив дол. 1,500, а по дол. 500 вплатили Кредитова Кооператива „Самопоміч", д-р Мирослав Харкевич і д-р Марія Слиш-Фішер. Хоч далеке від нас Чікаґо, але близьке нам в жертвенній співпраці. І тому всім їм наша подяка.

В тому місці бажаємо подати ще одну більшу вплату, яка допомогла нам перевищити намічену мету. Ощадностевий банк в Нюарку „Тризуб" вплатив дол. 1,250. Дякуємо за пожертву.

Третє місце в збірковій табелі за 1979 рік осягнув Ню Йорк, що його очолює інж. Е. Івашків, із збірковою сумою дол. 14,494.00. Ню Йорк має специфічні обставини. Більшість вплат приходить до канцелярії УККА безпосередньо-особисто або поштою. Нюйоркські платники не чекають на прихід збирачів Фонду, а почуваються відповідальними сповнити свій громадський обов'язок і роблять це без спонуки збирача. В цю суму Метрополітального Ню Йорку включені збірки УНДатку, які переводять два окремі Відділи УККА в Брукліні і Озон Парку.

Для порівняння подаємо вплати, зібрані на УНФонд у минулому році тими ж самими громадянами:

Філядельфія — 12,947.50
Ню Йорк — 12,796.00
Чікаґо — 12,470.00

(Закінчення на стор. 5)

Наталка Слюзар — керівник бюра в етнічних справах у Білому Домі

Вашінґтон, Д. К. — Шефом кабінету нового бюра в Білому Домі у етнічних справах є політична діячка-українка Наталка Слюзар.

Бюро почало діяти 1-го лютого після того, як президент Картер призначив на свого спеціяльного дорадника в етнічних справах д-ра Стівена Аіелло, колишнього голову шкільної ради міста Ню Йорк. Пост, який перебрав д-р Аіелло подібний до того, що його займав в уряді президента Джералда Форда д-р Мирон Куропась, але в Білому Домі Картера спеціяльний дорадник в етнічних справах має більший штат: заступником д-ра Аіелло призначено Вікі Монджардо, а його адміністративним асистентом, або шефом кабінету — пані Слюзар.

На рівні д-ра Аіелло в Білому Домі тепер є три інші спеціяльні дорадники — Люї Мартін, який відає негритянськими справами; Естабан Торрес — представник еспансько-мовного населення, і Ед Сандерс — дорадник у жидівських питаннях.

„Наше бюро — пояснює пані Слюзар — заступає прерізні етнічні інтереси. Ми творимо посередництво інформаційний центр між Білим Домом і різними етнічними організаціями. До наших завдань також належить заступати етнічні інтереси в різних урядових відомствах і міністерствах".

(Закінчення на стор. 5)

ЩЕ ПРО ПОХОРОНИ ІНЖ. В. НЕСТОРОВИЧА

Детройт, Міч. — Додатково інформують, що тіло св. п. інж. Володимира Несторовича, який, як відомо, помер у Детройті 5-го лютого 1980 р., перевезено до Банд Бруку, де в суботу, 9-го лютого о год. 10:30 рано відбудеться на українському православному цвинтарі св. Андрія останній чин похорону з участю родини і приятелів.

АМЕРИКАНСЬКІ ЗАКОНОДАВЦІ Й ІНШІ ПОЛІТИЧНІ ДІЯЧІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У СВЯТІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Січневі Роковини в Ютиці

Посадник міста Ютики Стефан Павлінга передає українській делегації Проклямацію Українського Дня (зліва направо) сидять: містоголова Відділу УККА Марко Фалінський, посадник Стефан Павлінга, о. парох Богдан Смик і голова Відділу УККА Богдан Рабій. Стоять (зліва направо): д-р Теодозія Савицька, д-р Володимир Когутяк; пані — Рабарська і Мельник; у вишивці Христя Линтей — Місс Україна Ютицької громади, та інші громадяни.

Ютика, Н. Й. (Богдан Рабій). — Заходом Відділу УККА в Ютиці українська громада належно відбула роковини 22-их Січнів. У цьому році комітет доложив багато старань, щоб більше розпропаґувати справу українських святкувань серед американців. Популяризацією займався заступник голови Відділу УККА Марко Фалінський.

Вже протягом двох тижнів перед 22-им січня українська радіопрограма під керуванням Миколи і Катерини Ґотман проголошувала на своїх хвилях популярний реферат про події 1918-1919 років, теперішній стан української політики у вільному світі і приготування української громади в Ютиці до Державних Днів. Напередодні роковин у дні 21-го січня газета „Ютика Обсервер" помістила повідомлення про українські роковини з програмкою святкувань. Впродовж вівтірка 22-го січня ютицька радіостанція „WABX" пригадувала мешканцям Ютики про український тиждень. Офіціяльне проголошення Українського Дня посадником міста і провідником ютицького повіту, County Execultive, були зфільмовані двома телевізійними станціями і передані пізніше на їх екранах.

Слід зазначити, що головна вулиця Ютики тепер, у часі зимових Олімпійських ігрищ в Лейк Плесід, прикрашена олімпійськими хоругвами 23-ох етнічних груп, що мешкають у Ютиці. Український Тризуб з підписом „Україна" також гордо височіє на одній із тих хоругов, про що подбав Ютицький Відділ УККА в порозумінні з посадником міста.

Ранком 22-го січня після Богослужби в українській католицькій церкві св. Володимира в наміренні українського народу, о. парох Богдан Смик, репрезентанти УККА, нововибрана в Ютиці „Міс Україна 1980" студентка Христя Линтей, і члени громади відвідали посадника Стефана Павлінгу, який підписав Проклямацію Українського Дня і на міській площі на щоглі підняв український прапор. Ця сама українська група перейшла пізніше до повітового уряду і там відбулася подібна урочистість — підписання української Проклямації провідником Онайда кавнті.

Обидва представники урядів прихильно прийняли українців. Посадник Павлінга, демократ, заявив, що „він глибоко вірує в краще і скоре майбутнє українського народу", Шервуд Болерт (Sherwood Boehlerd), республіканець, провідник Ютицького повіту, виявив своє захоплення „твердою поставою української еміґрації в боротьбі за національні права". Роз-

(Закінчення на стор. 5)

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ У КОНҐРЕСІ ЗСА

У вівторок, 23-го січня ц. р., заходами Українського Конґресового Комітету Америки у Вашінґтоні відбулось відзначення 62-ої річниці проголошення Української Державности з великою участю сенаторів, конґресменів та багатьох запрошених гостей. Практично підготовою цього Свята займалося Інформаційне Бюро УККА, а спонзорами були сенатор Ричард Г. Люґар (республіканець з Індіяни) і сенатор Джон Ґленн (демократ з Огайо). Довша інформація про ці святкування була поміщена у 2-му числі „Свободи" з датою 26-го січня. У цьому відзначенні, як відомо, взяли участь Ніна і Святослав Караванські, члени правозахисного руху в Україні і політичні в'язні совєтських концтаборів, які недавно прибули до цієї країни.

Додатково до цього звідомлення поміщуємо у сьогоднішньому числі фотознімки, які редакція „Свободи" одержала з Вашінґтону.

Під час зустрічі у Вашінґтоні на відзначенні Роковин Української Державности в Конґресі. Стоять (зліва): головний предсідник УНС і віцепрезидент УККА д-р Іван Флис, мґр Теодор Царик (голова Відділу УККА), президент УККА проф. д-р Лев Добрянський, сенатор Джекоб Джевітс, республіканець з Ню Йорку, заступниця головного предсідника УНС пані Марія Душник, пані Оля Ґірняк (працівниця в канцелярії УККА), пані Марта Качуровська (виконуюча обов'язки директора УІБ-юра УККА у Вашінґтоні) і пані Юлія Добрянська, дружина президента УККА.

Стоять (зліва): Богдан Денисик (УІБ), Таня Нестерчук, сенатор П. Сарбейнс, пані Марія Душник (УНС), мґр Теодор Царик (Відділ УККА), д-р Іван Флис (УНС) і д-р Катерина Кохно.

КОЛЮМНІСТ М. НОВАК ПРО ТРАГЕДІЮ УКРАЇНИ І УКРАЇНЦІВ

Вашінґтон, Д. К. — Майкл Новак, відомий американський колюмніст та автор книжки про етнічні групи в Америці, які не хочуть „переварюватися" в асиміляційному котлі („Ди Райз оф Анмелтабл Етнікс") — він американець словацького походження, — з нагоди 22-го Січня написав дуже прихильну статтю про трагедію України й українців, яку покищо видрукували „Ди Вашінґтон Стар" (29-го січня) і „Ди Нюс Ворлд" в Ню Йорку (2-го лютого).

В статті пишеться:

22-го січня українці тут і закордоном обходили свято, пригадуючи російський підбій незалежної України в 1920 році. Одне з тих свят відбулося у Вашінґтоні і в ньому взяло участь багато сенаторів і конґресменів. В Америці є два мільйони українців.

Д-р Лев Добрянський, президент Українського Конґресового Комітету Америки, сказав: Це, що тепер переносить нарід Афганістану в 1980 році з рук російського імперіялізму, переходила Україна шістдесят років тому.

Серед 15 мільйонів слов'ян та інших східньо-европейців у Америці панує смуток. Деякі службовці в нашому Державному Департаменті продовжують говорити, наче б то росіяни мали право окупувати країни поза їхніми границями. Це, кажуть вони, причиняється до 'стабільности' (тої самої "стабільности", яку кубинські війська дають в Африці).

Чому Росія має право окупувати Україну? І Литву, Латвію й Естонію? І Польщу, Чехо-Словаччину і Мадярщину? Деколи видається, що слов'яни в уяві американської еліти не існують як дійсні народи. Оборонці Совєтського Союзу "оплакують" брязкіт совєтських танків у Мадярщині в 1956 році та ґуркотіння совєтських танків у Чехо-Словаччині в 1968 році. Але вони теж "вияснюють" цей варварський імперіялізм, кажучи, що слов'янські народи належать до "совєтської сфери".

Але хто віддав східньо-европейські народи до совєтської сфери? Народи вибирали (з власної волі) несовєтську сферу. Їх традиції є традиціями Заходу. Варшава стільки віддалена від Брюсселю, як і від Москви, якщо їхати танками. Але серце Варшави — її музика, її література, її любов свободи є західні.

Вільна й незалежна Україна відома була колись „шпихлір Европи". А під понурим соціялізмом, вона не встані навіть прогодувати Росію. Її морські порти на Чорному морі стали аванпостами російської потуги. Росіяни є меншиною в СССР, але вони панують над різними народами — не тільки мусулманами.

Видатний український історик Валентин Мороз був ув'язнений росіянами за — між іншим — викладання українською мовою. В тюрмі він пішов на голодовий страйк в імені України. Його обурює, коли його неуважні журналісти називають 'російським дисидентом' чи 'совєтським дисидентом'. Я — він наполягає — українець'. Мороз прибув до ЗСА в 1979 році разом з кількома іншими дисидентами, в заміну за двох ув'язнених совєтських шпигунів.

Під час 1930-их років Йосиф Сталін намагався виморити українців, щоб підчинити їх соціялізмові. Тисячі були арештовані, биті, ув'язнені, мордовані, і мільйони загинули від голодової смерти. Тоді прибули гітлерівські армії. Спочатку, українці, пам'ятаючи про їхній попередній досвід в австрійсько-угорській імперії, думали, що їх може визволять діти Канта, Ґете й Бетговена.

Але Гітлер також плянував поневолити їх, як рабів. 'Слов'яни по природі призначені бути невільниками', — говориться в офіційних нацистських документах. Мільйони були депортовані на примусові роботи — більшості таких депортованих не судилося вижити і вони не пережили війни.

Консервативні статистичні дані подають, що 10 мільйонів укарінців були вимордовані Сталіном чи Гітле-

(Закінчення на стор. 6)

Москва обіцює „допомогу" в пошукуванні воєнних злочинців в Америці

Єрусалим, Ізраїль. — Совєтські прокуратори виявили охоту допустити совєтських свідків для свідчення в американських судах проти колишніх нацистичних коляборантів, якщо свідки є у фізичному стані подорожувати, згідно з заявами двох представників американського Департаменту справедливости, які відвідували Москву й у повороті до ЗСА вступили до Ізраїля для дальших розшуків.

Ці совєтські приречення були передані двом високим урядовцям Департаменту справедливости, які очолюють Бюро Спеціяльних Інвестиґацій, — Волтерові Дж. Роклеру, директорові і Алленові А. Раєну, мол., його заступникові.

Вони сказали, що совєтські власті також обіцяли доставити фільм („відеотейп") з переслухань свідків для вжитку в процедурі проти здогадних коляборантів для відкликання їхнього американського громадянства та евентуальної депортації з Америки.

Вони далі заявили, що совєтський уряд і досі пильно виловлює коляборантів, й совєтська преса — тридцять років після закінчення Другої світової війни — постійно подає звідомлення про судові розправи здогадних воєнних злочинців.

Одначе, скільки буде тих совєтських свідків, що їм дозволить совєтський уряд приїхати на судові свідчення до Америки, невідомо, бо вони повинні бути „політично надійними" і не піддатися спокусі „вибрати волю" на американській землі. Американські урядовці сказали, що вони передали Совєтському Союзові списки тих осіб, яких американський уряд буде перевіряти.

Будучи в Москві від 26-го до 31-го січня ц.р., ці два американці були на прийомі в совєтського генерального прокурора Романа Руденка та його першого заступника Александра М. Рєкункова.

Волтер Роклер сказав, що його бюро, засноване минулого травня, має „багато сотень можливих справ" натуралізованих американських горожан, яких підозрюють у коляборуванні з німцями. Вони, мовляв, були вартою в концентраційних таборах і служили в допоміжній поліції в окупованих німцями країнах, переважно в Україні, Білорусі, Литві та Латвії.

(Закінчення на стор. 6)

Колишній дорадник Сталіна закликає до китайсько-американського союзу проти СССР

Париж, Франція. — Борис Баянов, колишній секретар та дорадник Йосифа Сталіна, виступаючи тут на пресовій конференції, закликав до оборонного союзу між ЗСА, Китаєм та Західньою Европою проти Совєтського Союзу.

Баянов, який втік із Совєтського Союзу в 1928 р., заявив кореспондентам, що він є в контакті з російським письменником Александром Солженіциним, який тепер живе в Америці і що його заклик до китайсько-американського союзу є зроблений також в імені Солженіцина.

Крім запропонованого союзу, Баянов також пропонував Америці впровадити невтронну бомбу до Західньої Европи як відповідь на совєтську інвазію в Афганістані.

Б. Боянов народився в 1900 році, вступив до комуністичної партії в 1919 році та став секретарем Сталіна в 1923 році. Два роки після того він почав сумніватись щодо правильности політики компартії і Сталіна. В 1928 році він втік до Ірану, а відтак переїхав до Західньої Европи.

Нюйоркський суддя уневажнює рішення МОК-у щодо участи Тайвану в Олімпіяді

Лейк Плесид, Н. Й. — Суддя Норман Гарві, член Найвищого суду стейту Ню Йорк, розглянувши скаргу тайванського спортовця Ліанґа Рен-Ґуей, рішив, що всупереч зарядженню Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) тайванські спортовці можуть брати участь у зимових Олімпійських ігрищах під їхнім прапором, гербом і національним гимном.

У своєму 10-сторінковому рішенні суддя Гарві зарядив, що організаційний олімпійський комітет у Лейк Плесид, Н. Й., мусить примістити в олімпійському селищі 18-членну екіпу Тайвану та дозволити їм користати з усіх улашту-

(Закінчення на стор. 6)

Совєтська преса критикує капіталістичні системи Заходу, згадує про „безнадію" і „сваволю"

Київ. — Оце в київській „Радянській Україні" появилась сторінка в рубриці „На допомогу активістам ідеологічної боротьби" п. з. „Два світи — два способи життя" з підзаголовком — „Про демократію справжню і фальшиву". Рівночасно у противагу до всіх „благ радянського способу життя", редакція цієї газети, щоб довести до відома совєтським громадянам, про, мовляв, різні неполадки і жахіття капіталістичної системи на цій же сторінці п. з „В суспільстві попраних прав" представляє спосіб життя „нищівного" Заходу.

І так в першій частині цієї сторінки, де мова про совєтську „щасливу" суспільність, редакція насвітлює різний фактаж ... незвичайного розвитку міст і сіл в УССР, нові будівлі, „творчу снагу" з якою населення УСССР йде до дня виборів, а також поміж цим різним розхвалюванням совєтського добробуту можна прочитати погрозу на адресу „українських буржуазних націоналістів: „націоналістичні недобитки, що доживають свій вік на капіталістичних смітниках і марять про повернення старих порядків, не хочуть бачити нашого світлого сьогодення". І хочеться сказати їм: ви, панове, дарма витрачаєте час і кошти, засилаючи нам націоналістичну писанину. Даремні ці потуги. Ніколи не матиме сходів на нашій землі ваше трухляве, отруйне насіння. Чорним хмарам не закрити сонця, яке зійшло над нашою землею"!

На іншому місці цієї сторінки в рубриці — „В суспільстві попраних прав" можна прочитати слова сповнені глузуванням над передвиборчою кампанією кандидатів на Президента ЗСА, про те, що „люди ставлять під сумнів „традиційні американські ідеали, про зовнішню і внутрішню кризу цієї країни. Редакція стверджує, що тут немає чого говорити про довір'я, коли тут „ніщо інше як антидемократична політика офіційного Вашінґтона саме і є причиною постійного і незворотного поглиблення цієї кризи". Редакція цієї газети насміхається також з Конґресу ЗСА, називаючи його „Клубом заможних джентелменів", критикуючи рівночасно уряди Західньої Німеччини і Англії, а зокрема прем'єра Англії М. Тетчер, добачуючи цинізм у її виступах щодо робітничого питання. На цій же сторінці пишуть совєтські пропаґандисти про демонстрації робітників на Заході, які виступають проти „сваволі підприємців" та про „безнадію" безробіття в Америці, яке „важким тягарем лягає на плечі трудящих країни".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наліво чи направо?

Минулого місяця на так званому „партійному кокусі" в стейті Огайо сенатор Едвард (Тед) Кеннеді зазнав дуже прикрого розчарування. Коли він приблизно пів року тому проголосив свою кандидатуру на президента ЗСА, то всі опити, що їх провели професійні опитові агенції та окремі часописи, давали йому перевагу над президентом Картером у відношенні 2:1 Тим часом на тому „кокусі" в Огайо він, сенатор Кеннеді, програв до президента Картера також у відношенні 2:1. Він пояснював раптовий зріст популярности Джіммі Картера сумними подіями в Ірані (50 американських закладників) і в Афганістані (совєтська аґресія). Але ці події спонукали президента Картера до звороту направо, що проявилося у його гострих заявах і погрозах — і американському суспільству це сподобалося. Тому дорадники сенатора Кеннеді, мабуть, сказали йому, що він повинен би більше зацікавитися проблемою загрози для Америки від СССР. За ревеляціями відомих колюмністів Івенса і Новака сенатор Кеннеді запросив до себе, до свого бюра у сенаті, 6-ох видатних демократів із правого крила партії, противників САЛТ 2, і випитував їх про збройні сили СССР та про відношення сил між ЗСА і СССР. Між присутніми буцімто був також сенатор Генрі Джексон. Кеннеді слухав і ділово запитував про різні подробиці. Але логічний висновок, що він, Едвард Кеннеді, навчиться дещо від отих своїх мудрих однопартійних дорадників і звернеться у своїй дальшій передвиборчій кампанії направо, не здійснилася.

Навпаки, виступаючи з великою промовою на форумі Джорджтавнського університету Кеннеді у вступних заввагах просив американців вірити йому, що те, що він зізнав був на поліції і в суді 10 років тому про автомобільну катастрофу в Чаппаквідік, де згинула 28-літня Мері Джо Копечне, що всі ті тодішні його зізнання були правдиві. „Це було так, як я розказав". („Вашінґтон Пост", „Рідерс Дайджест", „Ню Йорк Пост", „Тайм" — усі ті часописи пригадали знову оту трагічну подію в Чаппаквідік і навели цілу низку доказів, що в різних причетних до тієї події подробицях Кеннеді не сказав правди). А в сутній частині своєї промови, яка стосувалася критики закордонної і внутрішньої політики президента Картера, Едвард Кеннеді знову ступав по тій ліволіберальній лінії, яка характеризує його, як політичного діяча, сенатора на протязі останніх 17 років.

Отож, він рішуче заявився проти не тільки рекрутства, але навіть реєстрації молодих людей у здатному до військової служби віці. Він заявився проти анґажування Америки по стороні Пакістану та країн Перської затоки, бо це, мовляв, може заплутати Америку у нову війну. Він знову натаврував факт допущення колишнього шаха Ірану до Ню Йорку на лікування. Він поминув повною мовчанкою совєтський агресивний імперіялізм, наче його немає, і поминув мовчанкою будь-яку небезпеку від того імперіялізму для Америки. Він заявився знову проти підвищування бюджету на оборону. У внутрішньокрайових справах, як інфляція, безробіття і криза енерґії, він поручав встрявання держави — згідно з філософією Демократичної партії, зближеної до соціялізму.

Власне у деяких справах внутрішньої політики сенатор Едвард Кеннеді займає правильне становище, — наприклад, щодо потреби державної опіки над здоров'ям громадян, чи щодо контролі над заробітками і цінами і щодо обмеження свободи нафтових компаній, які мають велетенські зиски на спекуляції у розподілі газоліни і її цінах. Але заступати ліберальну лінію також у справах закордонної політики, у відношенні до СССР, до проблеми відповідальности ЗСА за мир у світі, до питання збройних сил, свободи рухів маси совєтських шпигунів, у всіх цих і причетних справах існує в американському суспільстві здоровий зворот направо. І коли Кеннеді програє — то не тільки з вини Чаппаквідіку, але й нерозуміння, що час вимагає звороту направо, а не наліво.

Василь Маркусь

ЛИСТ ПАПИ ДО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА ПІД ОБСТРІЛОМ КРИТИКИ РОСІЙСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ

Пригадка унії Папою в листі до українського Первоієрарха, на думку Ювеналія свідчить про зміну наставлення Апостольської Столиці. Зокрема заквестіоновано твердження Папи, що „Берестейська унія зберегла досі свою церковну і релігійну важливість..." і що „Апостольський Престіл завжди надає цій унії вийняткової ваги". Іншими словами, Папа не повинен підносити питання унії, навіть як історичного факту, а вже цілком не концепційно, бо це — перешкода для добрих взаємин між православними і римо-католиками.

Ще натякає Ювеналій на „історичні неточності" в листі Папи, які так само могли б бути дискутовані, але їх не порушує в цьому листі до Віллебранда. 3)

Відповідь Кардинала Віллебранда

Голова Ватиканського Секретаріяру Християнської Єдности відповів Ювеналієві також швидко (22-го вересня 1979 р.) подвійної величини листом. Віллебранд згадує, що радився у цій справі з Папою і що це він пише в його імені.

1) Зміст папського листа обговорений в статті автора: „Знаменне послання папи" в журналі „Дзвони", ч. 3, 1979р.
2) Ширший критичний огляд статті О. Клеман буде подано автором в ч.3 журн. „Патріярхат" за березень 1980 року.
3) Обмін листами між Ювеналієм і Віллебрандом опублікований в „Свободі", 15, 16, 17-го січня 1980 в перекладі з французької мови.

Віллебранд твердить, що лист Папи до Кардинала Сліпого мав дуже виразну і обмежену мету. В ньому Папа не мав наміру висловлюватися до питань екуменізму. Якщо в цьому дехто сумнівається, що Іван Павло II змінив свої попередні поступові погляди щодо міжрелігійних взаємин, то кардинал уповноважений знову підтвердити, що позиція теперішнього Папи нічим не змінилася. Він бажає щирого діялогу, шанує православні Церкви, уважає їх „посестрами". „Єдність, що її ми прагнемо, не означає включення однієї Церкви в другу чи домінування однієї над другою, але вона — це повна спільність між Церквами, що поділяють ту саму віру та спілкування в Тайнах, спільність, що виявляється в інституціях, які традиційно відповідають тим Церквам згідно з висловленою волею Христа для його Церкви".

Коли Папа звертався до українців, їхньої ієрархії і Кардинала Сліпого, то все це він мав на увазі. Звертаючися до цієї „помісної Церкви, що має власну історію та традиції і яка під сучасну пору переходить важку пробу", Іван Павло II не висловлювався ані про екуменічну теологію, ані про її засоби. Для українців католиків в батьківщині чи на поселеннях Берестейська Унія має дуже специфічне значення. У її вислідi вони розвинули велику прив'язаність до Апостольського Престолу, — каже Віллебранд, — при цьому зберігаючи свої відмінності. У своїй Церкви вони й досі знаходять джерело глибокої релігійности, і тому Папа бажав заохотити їх до плекання своєї духовної спадщини. „Він не мав в ніякому випадку наміру представляти Берестейску Унію за зразок взаємин із православними Церквами сьогодні чи як зразок майбутньої єдности", — твердить кардинал Віллебранд.

Після цього голова Секретаріяту Християнської Єдности робить виразне, хоча дипломатичне, застереження щодо наставлення деяких православних, а головно росіян: „Іноді знаходимо в певних православних колах тенденцію оцінювати досвід з'єдинених церков цілком неґативно". Деякі навіть бажали б, що передумовою діялогу з Римською Церквою мало б бути розв'язання цих Церков".

Таку тенденцію Ватикан відкидає. Віллебранд апелює до Ювеналія прийняти факт унії за вислів доброї волі тих, які об'єдналися, і респектувати їх сумління. Роля цих Церков була завжди визначною в рамках Католицької Церкви, вони бо нагадували про те, що не лише латинська традиція є автентичною. Правда, — каже Віллебранд, важко заперечити, — що існування цих Церков викликувало тертя і конфлікти між католиками й православними. На все це треба тепер інакше дивитися, — намагається переконати кардинал Віллебранд митрополита Ювеналія.

Як і православні критики, які в деяких українських заходах бачать політику, так і Папа звертається у їхню сторону, щоб в екуменічних взаєминах політичні міркування не відогравали ніякої ролі, а щоб така діяльність інспірувалася виключно релігійними мотивами. Хоча цей апель може бути досить академічний, проте він є на місці, бо досі тільки нам, українцям з усіх боків — з Ватикану, з Москви чи навіть деякі власні кола — приписували політичні спонуки. Тепер кардинал Віллебранд їх вбачає між рядками у виступах Московської Патріярхії.

Врешті, зробив Віллебранд одну концесію Російській Православній Церкві, коли заявив щодо головного змісту листа — ювілею

(Закінгення на стор. 3)

Любомир Павлович

ДВА АСПЕКТИ — ДВІ ПОТРЕБИ

Сучасний політичний стан в Україні та боротьба українського народу за своє буття поклали на нас велику відповідальність. І хоча тягар цієї боротьби передусім спочиває на нашому народові на рідних землях, частина цього ж тягару спочиває й на нас усіх в країнах наших поселень, а зокрема на наших політичних середовищах, які несуть неабияку відповідальність перед цілим українським народом. Сьогодні, коли в Україні відбувається затяжна і завзята боротьба в обороні національної ідентичности та духової спадщини нашого народу, від висліду якої залежатиме безперервність і характер дальшої боротьби, а то може й існування українського народу як окремої нації, настав найвищий час щиро, глибоко та серйозно застановитись та віднайти й застосувати конкретну протидію, яка відповідала б існуючим у цій хвилині обставинам та потребам. Цього вимагає від нас сумління нашого народу та тих усіх, відомих і невідомих нам героїв спротиву, які ведуть активну нерівну та важку боротьбу в Україні за права нашого народу.

Отож, виходячи з цих тверджень, уважаю доцільним видвигнути два аспекти цієї пекучої справи: одного, — конечности спільної політичної дії на міжнародному форумі та другого, — потреби пристосування нашої політичної дії до сучасної політичної дійсности у світі. Один і другий аспект — важливі та заслуговують на поважну увагу та застанову.

Із перспективи сучасної дійсности в Україні потреба спільної політичної дії на міжнародному форумі займає передове місце та зобов'язує нас усіх, а передусім наші політичні середовища застановитись і присвятити цьому питанню якнайбільше уваги. Тут бо йдеться про справу небувалої ваги, найважливішої і найконечнішої місії нашого суспільства в діяспорі — допомоги українському народові. А передумовою цієї допомоги є підкреслення у наших починах необхідности консолідації наших зусиль, зрозуміння доцільности й конечности спільної політичної дії та перехід від декляраций і резолюцій до конкретного діла. На шляху боротьби українського народу за визволення, у минулому він ніколи не був більше загрожений як він є сьогодні; отож єдність спільної і пляновоі політичної дії на міжнародному форумі є тепер найбільше конечна. Намаганням комуністичної Москви знищити наш народ — пора протиставити єдність політичної дії. Відсутність бож спільної і плянової дії на міжнародному форумі послаблює наші зусилля, а то й часто доводить до безповоротного невикористання нагод та неспроможности в осягненні таких успіхів, які в протилежному разі можна було б здобути без надмірного труду. Без консолідації наших зусиль, наша політична діяльність за межами України не сприяє визвольній боротьбі нашого народу та не може бути виразником його стримлінь а радше виразником групових та особистих амбіцій і надальше залишиться у сфері взаємних непорозумінь, оспорювань і ворожнечі, а назовні — немічною та без відповідного життьового змісту. Як же прикро вражає, коли ще сьогодні на нашому політичному відтинку на словах декляруеться непохитну вірність українській визвольній справі, але на ділі часто руйнується усі намагання довести до єдности і співпраці на нашому внутрішньому відтинку та консолідації політичного діла на міжнародному форумі? Така поведінка — не на користь українській визвольній справі, а на користь наших ворогів. Не обманюймо себе самих і не замилюймо очей іншим, а застановившись поважно й щиро, розсудім між тим, що треба і тим, чого не треба нам робити.

Поряд з потребою консолідації наших політичних зусиль на міжнародному форумі виступає не менше важливий аспект — конечність пристосування нашого політичного діла до існуючої політичної дійсности у світі.

Щоб успішно виконати нашу місію супроти нашого поневоленого народу, не тільки мусимо об'єднати наші зусилля для спільної боротьби за права українського народу, але й постійно шукати нових шляхів та застосовувати нові методи боротьби, які давали б нашій визвольній справі найкращі перспективи для успіху. Нація, яка знаходиться у смертельному змаганні за своє існування мусить бути постійно готова до дії, використовуючи всі прояви на світовому політичному форумі, які давали б їй найкращі можливості та результати. Правда, хоча політична ситуація у світі складна і невиразна та хоча проблема визволення України ще досьогодні не виринула на поверхню уваги світу, але все таки саме тут існує широке поле для нашої дії.

Проблема визволення України — це не якась „заворожена" справа, що стоїть осторонь існуючих проблем міжнародної політики, тому тут треба взяти до уваги основний момент цієї справи, що нам уже давно пора тільки ждати і... надіятись, а зовсім навпаки — шукати нових шляхів та політичної співпраці на базі спільних інтересів, щоб цим робом змогти видвигнути питання визволення України на світовий форум.

Від закінчення Другої світової війни проминуло доволі часу. Однак, у час коли Совєтський Союз на світовому політичному форумі

(Закінгення на стор. 3)

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА — ЕПОХАЛЬНЕ ДІЛО

Я.Р. — У 1949 р. у Мюнхені появилися три томи статтейної „Енциклопедії українознавства", разом на 1,600 сторінок. У 1963-1971 роках появилася в Торонто коштом Українського Народного Союзу двотомна англомовна Енциклопедія українознавства разом на 2,360 сторінок друку. І дотепер появилося уже 8 томів у твердій полотняній обгортці гаслової (словникової) Енциклопедії українознавства, разом на 2,860 сторінок. Усі ці Енциклопедії не є досконалі — бож ні одна енциклопедія у світі не є досконалою, навіть не є нею „Енциклопедія Бріталіка", ані французький „Лярусс" ані німецький Брокгавс, чи Маєр, бо ось, наприклад, в отих славетніх західних енциклопедіях завжди ще Схід Европи, його історія і культура представлені очима російсько-царської історичної школи або за тими фальшами, що їх подає „Большая" совєтська енциклопедія. Але фактом є, що коли б не „Енциклопедія українознавства" на еміґрації, то не було би „Української Радянської Енциклопедії" (УРЕ), де, поруч із фальшами і всією комуністично-брехливою пропаґандивною настановою є таки чимало фактичного матеріялу. А всі ті українські твори, що їх тут наведено, які появилися на еміґрації, — це поруч із різними їх недоліками — таки епохальний твір. Деякі гасла в словниковій енциклопедії породили поважні сумніви і наприкінці цього передбаченого на 10 томів твору, повинно появитися спростування, чи пак з'ясування позицій, які не покриваються з поглядами авторів даних гасел. А втім, як сказано, поруч із такими недоліками — поява у вільному світі всіх тих українських енциклопедичних творів, включно з заповідженою гасловою англомовною Енциклопедією українознавства — це чи не найбільший культурний осяг тієї вільної громади, яка оформилась після Другої світової війни.

Головним редактором „Енциклопедії українознавства" був і є професор Володимир Кубійович. Він став фанатиком цього діла і тільки завдяки своєму фанатизмові зміг редагувати такий твір на протязі 30-ти років: в міжчасі дехто з найкращих співробітників Енциклопедії відійшов у той світ, дехто відійшов від праці і співпраці. Видавати такий велетенський твір з мінімальним штабом людей та зі щораз вищими коштами видавництва — це штука, яка вимагає залізних нервів і святої терпеливости. Цей подекуди може служити за виправдання, що деякі гасла не задовільні. Це можна направити і залишиться для наступних поколінь пам'ятник творчої наукової праці, яким українська вільна громада може гордитися. І це діло треба докінчити — всупереч труднощам, що їх створила інфляція, надзвичайне подорожчання коштів паперу і друку, упадок вартости доляра тощо.

Як вже раніше було подано у „Свободі" з 19-го січня 1980 року, Америку і Канаду відвідає в місяцях березні і квітні ц.р. проф. д-р Володимир Кубійович, головний редактор гаслової Енциклопедії Українознавства з метою, щоб поінформувати громади про закінчення великого і коштовного енциклопедичного діла та про фінансові потреби, які є пов'язані з виданням двох останніх томів — 9-го і 10-го, що в скромній оцінці доходять до 200,000 долярів.

У зв'язку з цим у вівторок, 22-го січня 1980 року відбулася в Ню Йорку нарада громадського Комітету, яку скликав і нею провадив голова НТШ-А, д-р Ярослав Падох. У висліді нарад оформився громадський Комітет Метрополій Ню Йорку і Нюарку під патронатом Наукового Товариства ім. Шевченка і Української Вільної Академії Наук, який влаштує зустріч з проф. Володимиром Кубійовичем з нагоди його 80-ліття.

Маючи на увазі придбання якнайбільше фондів, рішено цю зустріч відбути в залі Українського Народного Дому в Ню Йорку 22-го березня 1980 о год. 6-ій веч. Вступ 25 дол.

Вибрано Президію Комітету в такому складі: д-р Іван О. Флис — голова, Іван Олексин — заступник голови, д-р Степан Ворох — заступник голови на Нюарк і околицю, Евстахія Гойдиш — заступниця голови на Ню Йорк, Оксана І. Щурова — секретар, Дмитро Косович — скарбник, Михайло Салдан — справи пов'язані з бенкетом, Ольга Кузьмович — преса і інформація; вільні члени: д-р Богдан Бабій, д-р Роман Барановський, мец. Роман Гуглевич, ред. Антін Драган, інж. Евген Івашків, проф. Василь Омельченко, д-р Роман Осінчук, д-р Ярослав Падох, інж. Степан Процюк, Володимир Рак, мґр Іванна Рожанковська, д-р Климентій Рогозинський.

†В. Несторович

З ДЕТРОЙТУ ДО НЮ ЙОРКУ

(1956)

(Світлій пам'яті автора)

(2)

В барі, зо слідами надхнень нашого детройтського Ека, стискаємо руку дорогого Гірняка, чоловіка не менш дорогої нам артистки Добровольської. Тишком він нам признається, що мріє про „емеритуру" в наступному році, про виїзд з Ню Йорку і списування мемуарів. Тоді, коли мій сердешний друзяка, Ромцьо Гойдиш, вияснює моїй дружині секрети найновішої дієти (доходить до моїх вух: 1) випар з плями на обрусі, як зупа, 2) печінка з мотилька на друге...), я цікавлюся ближче мемуарами Гірняка, співробітника великого Курбаса, і жалію, що вони тільки в проєкті.

На 7-ій вулиці гомонить повсюди українська мова і за очі хапають написи на наших крамницях та установах.

Кредитова Кооператива „Самопоміч" має там власний будинок. Там же і її спонзор Т-во „Самопоміч" (централя і відділ), ТУК і т. і. На кам'яних східцях хмара підростків. Грають у карти і знехотя дають місце тим, що йдуть до будинку. Видовище в Детройті невідоме. (Ми вже кликали поліцію — заявляють мені. — Не помогло!). Добре знайомий ще зі Львова інж. Раковський, головний директор Кредитівки, запевнює, що в недалекій будуччині запрезентуються громаді новим комфортовим будинком. Ґратулюю наперед. Це ж наша перша Кредитова Кооператива в Америці і вона теж уже перейшла мільйон долярів! Інж. Гладишовський, невтомний діяч Т-ва „Самопоміч", звертає увагу, що детройчани повинні б більше цікавитися відділом цього преважливого т-ва. А яку ж велику роботу роблять відділи в Ню Йорку, Філядельфії, Чікаґо і ще деякі, скільки допомоги дають залишенцям і теж місцевим матеріяльно й морально! Скрізь члени платять 3 дол. річно, а в Детройті тільки 1 дол. і то з трудом... — На засіданнях ТУК-а і централі „Самопоміч" остаточно оформлюється обличчя нового спільного громадсько-кооперативного журналу „Наш Світ", який постане з об'єднання двох існуючих досі часописів „Новий Світ" (Ню Йорк) і „Наш Контакт" (Детройт). Появиться він уже 15 жовтня ц. р. Не виключене, що його засяг пошириться швидко й на Канаду. Залежатиме від постави канадських кооператорів на спільній нараді в Торонто 5 і 6 вересня ц. р. — Не без жалю приймаю до відома, що кінець тижня з „лейбордейом" треба буде посвятити на поїздку до Канади і на засідання замість на відпочинок...

• • •

Приміщення наших родин, як і установ у Ню Йорку — це не абияка проблема. Правда — вигляд Ню Йорку завсів відмінний від Детройту. Там багатоповерхові кам'яниці (похоже на Европу), тут мальовані дерев'яні барачки 1- чи 2-родинні. Що краще? Відповідь може бути різна. Очевидно, що жити в модерних апартаментових домах, яких тепер у Ню Йорку щораз більше, напевно дуже вигідно, але „рент" 150 дол. місячно за 3 „руми" не багатьом під силу...

А знову ж жити в багатоповерхових кам'яницях старого стилю (зрештою також досить дорого!), без балконів і вінд (елевейторів), нерідко з уваги на мешканеві труднощі в сусідстві з порторіканцями, до яких нюйоркчани мають різні застереження, або навіть з типовими для Ню Йорку „бомами", яких слушно чи неслушно бояться (каже дехто, що вони добродушні і не шкідливі), — те все не дуже принадне. Не одному здаватимуться куди затишнішими і вигіднішими наші детройські одно- чи двоповерхові домики з вигідними „порчами" й городцями. (Пригадується лист знайомої віденки: „Ви вже напевно відучились ходити, так як це в нас, по сходах, а їздите тільке елевейторами"... Так і ми представляли собі Америку до виїзду з Европи, але потреба сходової акробатики навіть у такому Ню Йорку повинна затерти житлове „почуття меншевартости" в мешканців Детройту.

3

Заглянувши в українські книгарні Ню Йорку, можна зрадіти, що на виключному або бодай найпередовішому місці є книжки, і то книжки в багатому асортименті, а не щось інше. А втім — ми куди довше спиняємося у книгарні т. зв. „4-ох континентів" на Бродвеї, де виключно совєтські видання і де заносить „русским душком". Шукаю одної потрібної мені книжки, а принагідно перекидаю незлічиму кількість книг і журналів. Змасована тут московська книжка, як либонь ні в одній іншій книгарні в ЗСА. Є теж видання т. зв. „нацменшостей" СССР, у тому числі й українські. Але їх не так уже багато. Ціни розмірно дешеві. Грамофонні платівки 75 центів або 1 доляр. Це „дампінг" з виразним політичним посмаком. Бож не рідко доводиться читати в підсовєтській пресі (київська „Літературна Газета" й інші) про високі ціни книжок і журналів. (Пишуть про це частенько в листах до редакцій читачі).

Беру, крім потрібної мені книжки, ще два комплекти барвистих листівок — репродукцій з Київського Держ. Музею. Один комплект з українського мистецтва (30 листівок за 1 доляра кинути зараз до коша три репродукції (Хрущов з Ватутіном під Києвом, Ковпак і „Проводи партизана"). Решту з приємністю затримую. Так як і затримую цілість другого комплекту, західнього і східнього мистецтва (20 листівок — 75 центів), в якому є навіть Мадонна італійського художника Б. Монтанья (1450-1523 рр.). Листівки появились накладом Державного видавництва образотворчого мистецтва в Києві 1957 року.

• • •

Не дошукуйся, шановний читачу, в цьому нашому репортажі якоїсь хронології. Бо щойно в останньому уступі накреслюємо „паломництво" до Ню Джерзі, до відомого осідку „Українського Народного Союзу", якому поклонитись у його 65-ліття належало до першої точки подорожньої програми. Насправді сталося це вранці 3-го дня побуту в Ню Йорку, коли ми, сповнені пієтизму, підходили до будинку УНСоюзу у Ню Джерзі. Там теж „Свобода", найповажніша пресова трибуна українців у вільному світі. Отож від „Свободи" і зачинаємо. В редакції всі добрі знайомі. Застаємо тільки В. Давиденка й Б. Кравцева. Головний редактор А. Драган в дорозі, І. Кедрин-Рудницький хворий. Нема теж д-ра Луціва. При одному бюрку сидить молода людина заглиблена в паперах. Знайомимось. Це син славного на жаль уже покійного, поета з п'ятірного ґрона неоклясиків О. Бурґгардта — Ю. Клена, який, підготовляючи повне видання творів свого батька, розшукує матеріяли.

Кинувши оком на дві редакційні залі, де зароджуються або оформлюються важливі думки, пляни і оцінки, що в сумі віддзеркалюють поточне життя, стремління та ідеали українців у вільному світі, ми зійшли вниз до друкарні. З нами ред. Давиденко, цей найкращий знавець підсовєтських справ у редакції. Учора, до пізньої ночі згадували ми з ним і з його дружиною, пані Аллою (відомою діячкою СУМА) Біліфельд і Німеччину, де разом побували, поки переплили Атлантик. З ним і з п-і Аллою (правда ще й з похилим уже трохи, але завжди бадьорим інж. Сьомаком, теж з Біліфельду, що приїхав з Чікаґо і саме був їх гостем) порушили ми десятки актуальних тем, слухали платівок з „Херувимської" у виконанні місцевого православного хору під батутою Трухлого, як теж гуморески О. Вишні у знаменитій передачі... таки самого ж ред. Давиденка.

У друкарні ротаційна машина саме в повній ході, викидаючи чергове число „Свободи". Хоч не новина це мені, проте приємно спостерігати цю зосереджену в одній машині повну продукційну дію: від звоїв чистого паперу до видрукованої і зложеної для висилки газети... Але ще один погляд — і жаль охоплює: папір пробігає широкою стяжкою тільки по лівій половині вальців; їх права сторона обертається даремно (як німці кажуть, викону „лерлявф".). Отож машина готова в тому самому часі друкувати ще таку кількість сторінок для газети, але українське громадянство вдоволяється 4-ма сторінками...

(Закінгення на стор. 3)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Зеновій Микола Готра, син Зеновія та Христини Готри, наймолодший член 146-го Відділу УНСоюзу в Детройті, Міч. Маленького Зенка вписали в члени УНСоюзу його дідо та бабця, Микола і Марія Готра, які вже вдруге забезпечили себе та всю свою родину в УНСоюзі.

Стефан П. Карабін, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервлїті, Н.Й. Вписали його в члени УНСоюзу дідусь та бабця Іван і Марія Карабін.

Андрій Олег Баб'як, син Ярослава та Синтії Баб'як з Болдеру, Кольорадо, новий член 226-го Відділу УНСоюзу в Денвері, Кольорадо. На світлині Андрій Олег на руках своєї матері Синтії.

Данило Гентіш, син Романа та Хризанти Гентіш, новий член 25-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Ситі, Н.Дж. Вписала свого внука в члени УНСоюзу бабця Олена Гентіш, яка працює в Адміністрації „Свободи".

Роберт Джейсон Шварц, новий член 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Н.Й., якого вписав у члени УНСоюзу його дідо Володимир Балук.

Дженіфер Христина Мазза і Марко Василь Мазза, діти Антона та Марії Мазза, нові члени 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па., яких обдарувала союзовими грамотами бабуня Олена Павлюк.

Джефрі Дейл Островський, син Дейла та Ірени Островських, новий член 157-го Відділу УНСоюзу Чікаго, Ілл. Вписали Джефрі в члени УНСоюзу його бабця Катерина та дідусь Іван Хомик, який є довголітнім касиром 157-го Відділу УНСоюзу.

Михайло Кулик, син Богдана та Анелі Кулик, новий член 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Обдарував його союзовою грамотою його дідо Михайло Потучко.

Франк Скірпан мол., син Франка та Маріянни Скірпанів, новий член 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Обдарувала його союзовою грамотою забезпечення його бабуня Софія Скірпан.

Честерська громада відзначила Січневі Роковини

Під час відзначення Січневих Роковин у Честері, Па. М. Кізюк вручає квіти посадникові цього міста Джозефові Бейтлеві. Позаду сидять представники місцевого Відділу УККА та деякі американські гості.

Честер, Па. (В. Сич.). — На протязі останніх двох літ — відзначування Актів 22-го січня українською честерською громадою відбувалися частинно в приміщеннях Міської Управи, а частинно біля її будівлі, при чому перша частина мала дуже багатий зміст і своєю формою пригадувала велич історичних подій 1918/19 років.

Завдяки стaранням теперішнього голови Відділу УККА — Василя Пастушка, цьогорічні святкування мали імпозантний та особливий характер, бо вони відбулися у приміщенні старо-історичної будівлі, званої „1724 Корі Гавз", положеної в центрі міста. Вона є найстаршим історичним пам'ятником нашого міста і ще й сьогодні служить міській адміністрації для її потреб.

Внутрішній вигляд цієї великої залі у цій будівлі, в дні, 22-го січня мав український характер, бо на її фронтовій стіні був величавий український тризуб, а біля нього видніли прапори обох націй, при чому деякі столи були прикриті українськими вишиваними скатертями. Дві пані, впорядчиці на залі, а саме Теодозія Пастушок і Марія Карман були в українських народних одягах.

Точно о год. 9:15 ранку судова заля заповнилась по береги українським громадянством та запрошеними американськими гостями, між якими чільні місця заняли: посадник Честеру, Дж. Бейтел. Дж. В. Діггінс, старший суддя з повітового суду в Мідії, п-ні Мей Мадрид, репрезентантка перешкодженого стейтового сенатора Кл. Бела, п-ні Ричард Тавн, репрезентантка пенсильванської Історично-музейної комісії, а найвищу шкільну владу місцевої дільниці репрезентував його голова д-р Дж. Вол із чотирма своїми асистентами, а також були присутні всі чотири міські радні та інші.

Святкування відкрив Стефан Біда, секретар місцевого Відділу УККА, пояснивши українським гостям значення всіх рис в українському тризубі, а згадавши рівнож про цілі нашого зібрання та значення тих великих Актів 22-го січня, він передав дальше ведення програми Василеві Пастушкові, який проводив програмою церемонії.

Вступну молитву провів о. Петро Липин, парох місцевої української католицької церкви, в якій він не тільки подякував Господові за всі блага, якими ми втішаємось у тій країні волі, але він рівнож просив Його вкоротити важкі страждання українського народу, там на рідній землі та прискорити звільнення американських закладників в Ірані.

Відтак п. Пастушок представив усіх неукраїнських гостей та деяких членів екзекутиви УККА, які брали участь у виконанні святочної програми та попросив до слова Дж. Діггінса. Суддя Діггінс сказав, що йому не чужа українська проблема, бо він з нею обзнайомлений від десяток літ, а опісля в довшій історичній аналізі згадав про важливість Актів 22-го січня на тлі теперішнього міжнародного положення, закликаючи присутніх ніколи не спочити і працювати так довго, аж Україна стане вільною державою і втішатиметься тими всіми благами, що їх ми тут маємо в Америці.

Пані Ричард Тавн скала рівнож щирий привіт українській честерській громаді та розповіла докладно про історію будівлі, де відбувались наші святкування.

З коротким привітом виступила рівнож п-на Мей Мадрид, яка в імені перешкодженого стейтового сенатора Кл. Белла, склала щирі побажання з приводу святкування Дня Української Незалежности.

Промову в англійській мові виголосив Ігор Кізюк, англомовний секретар Відділу УККА, який пригадав славне минуле нашого народу на протязі минулих століть та його велику історичну місію на сході Европи, згадуючи рівнож, що ця ж червона Москва, що нищила і нищить український нарід, готує меч проти цілого вільного світу. Він закінчив своє слово дуже вдумливою фразою, що „сьогодні Афганістан, а завтра...", давши тим слухачеві до зрозуміння, що для Совєтського Союзу немає ніяких кордонів, бо вона готується поневолити цілий світ.

Після виступів усіх промовців. п. Пастушок попросив до слова посадника Честеру Джозефа Бейтля, який відчитав Проклямацію, схвалену Міською Радою, яку він й підписав, та якою встановлено день 22-го січня 1980 року „Днем Української Незалежности". Він передав цю проклямацію п. Осипові Кізюкові, одному ще іх колишніх членів УГА та УНА, які були не тільки співтворцями цієї Великої Української Національної Драми, але також наочними свідками проголошення Незалежности та Соборности українських земель. Пан Кізюк розповів про його переживання в рядах українських армій, а також про його присутність на майдані біля святої Софії в часі проголошення Незалежности Української Народньої Республіки в столиці України — Києві.

Перед закінченням програми святкування п-на Мілена Кізюк вручила посадникові міста китицю квітів на знак пошани та подяки за його повну співпрацю з керівниками нашого Відділу УККА у приготуванні та переведенні цих святкувань.

Першу частину програми закінчив молитвою о. Павло Гринишин парох української православної церкви із сусіднього Вілмінґтону, який теж подякував Господеві за всі добродійства, які ми маємо від Нього в тій вільній країні та просив про скорочення терпінь нашого народу там на рідній землі під совєтською узурпацією, благаючи про скорочення терпінь американських закладників в Ірані.

Після молитви всі присутні вийшли надвір, де відбулася друга частина наших святкувань. Пані Ірена Б. Лонг відспівала американський національний гимн, а відтак в цьому часі, коли зібрана українська громада спільно співала національний гимн — український, синьо-жовтий прапор піднісся помалу вгору, аж зупинився біля американського зоряного прапора.

ЛИСТ ПАПИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Тисячоліття таке: „Папа без вагання визнає у Вашій Російській Православній Церкві одного зі спадкоємців славної традиції Святого Володимира та старовинної Київської Церкви, яка є основою віри та завзятости Вашого християнського народу". Це формулювання, звичайно, йде дальше від того, що сказав Папа у листі до нашого патріярха. Але, видно, хотів дуже кардинал Віллебранд заспокоїти свого партнера. В нашому розумінні, відношення російського народу і Москви до Києва може бути лиш таке, що вони прийняли звідти своє християнство і на Київську традицію на протязі історії покликувалися. Проте, росіяни поважно відійшли від тієї традиції, а її прямими і більш легітимними спадкоємцями є нарід і Церква, що її найкраще й безпосередньо зберегли. І це право належить Українській Церкві в обидвох її вітках — православній і католицькій.

Кінцеві зауваження

Реакція з боку російських православних на папського листа до нашого Блаженнішого свідчить, що там були порушені дуже чутливі справи і що лист став майже міжнародного значення документом. Він був, до речі, коментований дуже правильно після його появи у світовій пресі, як оборона Папою нехтованих і переслідуваних в ССР українців-католиків.

Російська сторона натякає, що при продовженні такої лінії перспективи екуменізму Ватикану на російському православному відтинку будуть невевними. Колись у Ватикані могли більш перелякатися такої остороги. Тепер дещо інакше: хоча відповідь до Москви вислав той сам кардинал Віллебранд, що в Москві був присутнім на синоді при неславному підтвердженні ліквідації Греко-Католицької Церкви в Україні, і той, що назагал має репутацію досить ліберального в різних діялогах, все таки певні межі діялогу тепер накреслено. Цей діялог, мабуть, вже не буде відбуватися ціною підписання українців-католиків чи інших з'єднинених. У цьому мабуть роля Папи Івана Павла II — дуже істотна.

Усе ж існує ще далі тенденція дуже дипломатично розігравати екуменічну карту Москви, так нібито Російська Церква діє як незалежна від режиму спільнота. Це мабуть у Ватикані знають, але роблять „добру міну до поганої гри".

Реакція білих, чорних і червоних росіян майже однозначно вказує, як вони реакційно розглядають не лише українські релігійні, але головно політичні питання. Вони ж слушно приписують ювілеєві Тисячоліття ширше, як тільки релігійне значення. Це вимагало б і відповідного українського ставлення до цих справ з боку православних і католиків. Замість переліцитовання, хто має більше чи менше право, чи не слід нам соборно зміцнити національні ряди, бо маємо проти себе випробованих великодержавників, які намагаються використати різні засоби, щоб під міжнародним аспектом підважити країнські атути, а може і внутрішньо підсилюванням між нами самими всяких анімозій.

І ще одна справа: вже повторилися деякі ювілейні комітети або виступали різні, менш чи більш відповідальні чинники, що хочуть мати відношення до Ювілею, чи мають вони щось авторитетного сказати всій українській громаді про ці останні виступи російської чорної реакції?! Ми ще не чули з боку тих відповідальних католицьких, православних і суспільних чинників ясної української відповіді.

ДВА АСПЕКТИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

постійно осуджує уряди держав нашого поселення, закидаючи їм імперіялізм, колоніялізм, експлуатацію й дискримінацію, ми не спромоглися досі переконати ні один з цих урядів, щоб на ОН чи іншому форумі порушити справу поневолення українського 50-мільйонового народу. Отож, найвища пора не тільки посилити і поширити наші зв'язки з чинниками країн нашого поселення, але і водночас нав'язати і поширити наші зв'язки з тими урядами держав, які хоч ідеологічно нам і неспівзвучні, але які на світовому політичному форумі є відкритими опонентами Кремля. Тому шукання нових шляхів та використання тих політичних чинників, які на сучасному політичному обрії становлять собою найбільш наявну загрозу звиродженій совєтської імперії, створює для нашої визвольної справи поважний потенціял, якого ми чомусь, і як слід не використовуємо. Не в усьому можна складати вину на існуючі політичні умови. Деяких причин наших неуспіхів мусимо шукати в себе самих.

Наша неспроможність спільної, скоординованої і пляново ї дії на міжнародному політичному форумі та наше оніміння до існуючих можливостей, не то що послаблює наші намагання допомогти українській визвольній справі виплисти на світову політичну арену, а то й руйнує самі її основи. Тільки ж бо в спільній політичній дії, та осягнувши правильне розуміння і використання всіх існуючих можливостей на світовому політичному обрії, зможемо допомогти українському народові скрипити його боротьбу за своє існування як окремої нації.

З ДЕТРОЙТУ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Блискавкою проскакує через голову думка, як багато наших людей обходиться взагалі без української газети, — а вслід за першою думкою — друга: про негативну поставу більшости учасників Конвенції УНС, коли на порядку дня найшлася справа малої підвишки ціни газети для членів УНС, щоб її поліпшити...

Далі поспішна плоска машина, вистручнений ряд лінотипів і інших машин, багате нашарування шухляд з черенками тощо, все те, що належить до добре устаткованої друкарні. Ділові лиця і руки друкарів підказують не мотатись надто довго поміж людьми праці.

Ще хвилин дві і ми вже 2 поверхи вище, де є бюра найбільшої і найстаршої нашої забезпеченевої установи, що вийшла далеко поза межі економічного значення і стала передовою твердинею українства в Північній Америці і поза нею. Великі свіжі залі, бюрка, ввічливі пані і... несподіванка: з-поза одного бюрка вискакує тіточний брат, якого я не зустрічав доброго чверть століття. І. Вербʼяний, співавтор (з проф. Левом) англійсько-українського словника, відомий ще й з того, що слідкує за чужомовними енциклопедіями, вишукує за всім, що для України некорисне, і цим дає змогу не одно виправити нашим науковцям. За цікавою балачкою час не довжиться.

Згодом вертається головний редактор Драган. Він радий говорити про різне, зокрема про Детройт, але телефон щоразу вклинюється в нашу розмову. В той час переглядаємо поданий ним 1-ий річник „Свободи". Тримаємо його в руках як реліквію. Прочитуємо перші сторінки. Ми там ще „русини", а друк у газеті етимологічний. Ну що ж: перші числа старші від мене. „Ось доля першого редактора, о. Грушки, — каже ред. Драган. — Сам писав, сам складав і свій склад до друкарні тачкою возив"... „Реліквія" в наших руках після пригадки цього ще дорожчою стає. Знаємо вже, що сторінки старих фоліялів утривалені поважним коштом і що немає вже небезпеки, що вони розпадуться. Звертаємо на це тепер свою увагу, і бачимо, що папір покритий воском.

Прощання з редакторами виявляє веселі нотки. „Головний" оповідає як то „слава сина", буває, притьмарює „славу батька". Недавно трапилося таке, що ред. Б. Кравцева (відомого поета) представлено публіці ось-так: „А це редактор Кравців батько Гока!" (Тобто Миколи Кравцева, що закінчив тепер славну американську військову академію у Вест-Пойнті).

Тепер скеровуємось до бюра Д. Галичина. Десятки років минули, як нас в'язали дружні студентські взаємини у Відні. Приємно було в пізніших роках чути й читати, як він виріс, як станув на верхах українського організованого життя в Америці. Коли стаємо тепер віч-на-віч з ним знову, щоб привітатись і скласти побажання УНСоюзові в 65-річчя, до якого то святкування Детройт тепер готується, віднаходжу не вперше (бо ми вже в Америці зустрічались) старі, знайомі мені здавна риси в його лиці, в його мові і в поведінці. Значить — ми питомі нам риси несемо від ранньої молодости до пізньої старости... Стискаємо собі накінець теплo руки.

Ще один „скок" до адміністрації „Свободи", де „старий львів'янин" дир. Постолюк, і згодом підземка несе нас знову з Ню Джерзі до Ню Йорку.

• •
•

Епілог цього репортажу повинен мати аж надмір чутливої тонації. Зустрічі з найкращими друзями, з якими так багато пов'язано в роках молодості, — і то зустрічі після багатьох років... Усім відомі порухи сердець у такі хвилини. Ось сідає Богданцьо Карпевич (яка ж то була окраса нашого студентства!) до фортепіяну, вдаряє незабутні для вас акорди і просить заспівати, як колись, ось таку то пісню... Він нагадує ще зовсім таки романтичну ситуацію нашого колишнього часу. Ви пручаєтесь (голос постарівся, нікудишній), врешті піддаєтесь. Вас хвалять, а вам ніяково. Бо це підміна. Але ви зворушені. А втім — де ділась його колишня безтурботність? Чи справді всі думки треба зосереджувати на дітях?

А потім Ромцьо Гойдиш.

Безконечна черга спогадів, поки в одному місці не перебиваю: „На папір, візьми на папір чимскорше ці твої зустрічі в Парижі з Вільгельмом Габсбургом! (гарячусь). Те, що ти саме оповів — шматок нашої історії (він же — Василь Вишиваний, яскрава в свій час постать, не тільки тим, що полковник УСС!), а останні етапи його життя — це доля людини, що втратила ціль, пов'язану з Україною..."

Він тільки зойкнув... „Щоб так побільше часу було в нього і бодай трішки до писання хисту. Ні одного, ні того..."

„Хист доповнюють сьогодні т. зв. літературні редактори, а „час"? Значить теж за долярами гониш" — кажу трохи з'їдливо.

„Мушу! В мене діти... Треба ж дати освіту. Одружаться, віділйдуть у своє життя, — буде трохи легше".

Це було над водою біля летовища Ля-Гвардія, звідкіля раз-у-раз стартували літаки. А другого дня ми в нього дома, в гостях його дружини. Він висвітлює фільм, що його він накрутив на світовій виставці в Парижі в 1937 році. На фільмі автор цих рядків, д-р В. Панейко і також в одному місці він сам, наш господар. „Я" — молодий, життєрадісний — споглядаю з екрану на це друге, підтоптане віком „я". А втім, я переселився на мент у це „я" на екрані і чуюсь сп'янілий, як від першої чарки „аперетиву", що нею вгостив мене Ромцьо в Парижі біля Площі Конкордії.

І скажіть, читачу, чи дігнав я молоді літа на „тисовому мості" і чи вернулись вони до мене в гості? Так. Зустріч з друзями молодих літ творить чудеса...

ДЕБЮТАНТКИ 1978 РОКУ

ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ

„ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

З ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК

Субота, 16-го лютого 1980 року, початок год. 9-та веч., год. 10-та — Презентація Дебютанток

Прегарна заля Grand Ball Room, Hotel Roosevelt, Madison Avenue and 45th Street, New York, N.Y.

Гратимуть дві оркестри: **Б. Гірняка і Іскра**

Справді „традиційні", бо вже 29-ті з черги Вечерниці „Червоної Калини" влаштовує цього року комітет зложений з представників трьох організацій: Видавництва „ЧЕРВОНА КАЛИНА", Пластового Загону „ЧЕРВОНА КАЛИНА" і КООРДИНАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКИХ і УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВЕТЕРАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.

В останніх двох роках відійшли з цього світу голова Видавництва д-р Володимир Ґалан і довголітній голова комітету Вечерниць „Червоної Калини" дир. Петро Постолюк і голова „Червоної Калини" дир. Іван Поритко.

Цьогорічний комітет старається продовжувати традицію, дати змогу молоденьким паняикам у чарівний спосіб увійти в товариське життя громади. За минулі роки на Вечерницях „Червоної Калини" перейшли перед очима батьків, рідні і численної публіки понад 800 дебютанток, які з приємністю згадують свої незабутні переживання.

Вечерниці „Червоної Калини" відкриє голова комітету пл. сен. СТЕФАН РУДИК (Ч. К.), а 24 дебютанток представлятиме пані ІВАННА ГАНКЕВИЧ.

Квитки можна набути в крамницях Арка і Еко і залишені при касі.

КОМІТЕТ ВЕЧЕРНИЦЬ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

ДЕБЮТАНТКИ 1980

Люба Вижницька
Brooklyn, N.Y.

Леся Галів
New York, N.Y.

Ліда Марта Ганінчак
Trenton, N.J.

Дарка Ґенза
New York, N.Y.

Христя Ґонко
Bronx, N.Y.

Маруся Дрогобицька
Bronx, N.Y.

Марта Івашків
New York, N.Y.

Уля Кекіш
New York, N.Y.

Наталка Колодій
Clifton, N.J.

Марта Логуш
Sterling, N.Y.

Наталка Моравська
Clifton, N.J.

Таня Оберишин
New York, N.Y.

Оленка Певна
Kew Gardens, N.Y.

Таня Поритко
New York, N.Y.

Мотря Процик
New York, N.Y.

Марта Сеник
Trenton, N.J.

Оксана Стойко
Highland Park, N.J.

Тамара Слупчинська
New York, N.Y.

Марінка Сосяк
Forest Hills, N.Y.

Діяна Турчан
North Haledon, N.J.

Наталка Федун
Clifton, N.J.

Лідія Марія Чорна
Jamaica, N.Y.

Катруся Шморгай
Yonkers, N.Y.

Рената Марія Яцинич
New York, N.Y.

УНФОНД УККА...

(Закінчення зі стор. 1)

В наших статистичних даних є подані 64 громади, які активно під проводом своїх Відділів УККА переводили збірку УНДатку. І так на 64 громади, 38 громад зібрали повище дол. 1,000, в залежності від кількости українського населення в даній місцевості. Мусимо з признанням і великою похвалою висловитися про наші малі громади, бо в деяких із них платність УНДатку є майже стовідсоткова. Не хочемо перелічувати одних, щоб не оминути інших, рівнож заслужених. Про це каже табеля. З неї ми уважаємо за відповідне подати такі ще громади, які належать до великих кількістю українського населення і які зложили такі суми УНДатку: Нюарк — 8,645.00, Південно-східній Мічіґен (Детройт) — 7,540.00, Боффало — 4,366.00, Джерзі Ситі — 4,290.00, Рочестер — 3,785.00, Йонкерс — 3,495.00, Клівленд — 3,426.00, Гартфорд — 3,200.00, і Ню Гейвен — 3,090.00.

Після названих великих громад ідуть ті громади, які зложили дещо нижчі суми. І так: Вашінгтон, Д. К. — 2,760., Сиракюзи — 2,635, Бостон — 2,390, Янгставн — 2,390, Фльорида — 2,360, Пассейк (ПовітБерген) — 2,340, Лорейн, Ог. — 1,920.

Понад дол. 1,000 зложили такі громади: Балтімор, Детройт — Метрополітальний Відділ, Елізабет, Мілвокі і стейт Вісконсин, Віллімантик, Міннеаполіс, Фенікс, Каліфорнія — Лос Анджелес і Сан Франсіско, Честер (Пов. Делевер) Пен., Ютика, Пов. Нассав, Кергонксон, Бріджпорт, Геммонд, Вотервліт, Колчестер, Коговз, Піттсбурґ і Трой.

Решта громад, хоч зложили менше ніж тисячу долярів на УНФонд, все ж таки заслуговують на місце в нашій почесній табелі, тому, що не зважаючи на те, що громади малі, а ще й до того розпорошені, вони таки активно переводять збірки. Ними є: Денвер, Оборн, Аллентавн, Амстердам, Картерет, Бінґгемтон, Кентон, Віппані-Пов. Морріс, Редінг, Елмайра, Ню Бронсвік — Бавнд Брук, Вісконсин Деллс, Омага, Трентон, Соммервілл — Менвілл, Кентакі, Ню Бріттен, Вілмінгтон, Гюстон, Байон, Канзас і Мізурі, Аліквіппа, Перт Амбой, Акрон, Кемден, Ню Гемпшір і Норвіч.

Цей список громад, який подано вище, говорить тільки про сухі цифри. Але він не може сказати про ті труди і клопоти, які в збірку вкладають сотні відданих збирачів у поодиноких громадах. Цей список не може нам сказати і про жертвенність тих осіб, які мають тільки свої старечі пенсії, а мимо того в багатьох випадках жертвують більше як можуть. Про це свідчать листи, які наспівають до канцелярії із їхніми пожертвами.

Поіменний виказ усіх жертводавців, які вплатили свій УНДаток за 1979 р., появиться, як і кожного року, у Вістях Українського Конгресового Комітету Америки.

Подана вище статистика дає перегляд жертвенности наших громадян на працю УККА. Всім їм, що сповнили свій національний обов'язок, на тому місці від Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки складаємо подяку.

Рівнож висловлюємо признання за прикладну співпрацю головам Відділів УККА, референтам та збірщикам НДатку, що не жаліли свого вільного часу і дуже часто своїх видатків, щоб тільки зібрати від громадян своєї місцевости національний даток.

Думаємо, що найліпшою винагородою за їх труд буде почуття добре сповненого громадського обов'язку.

Український Конгресовий Комітет Америки

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Детройті, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 1 березня 1980 р., о год. 6 по пол.
у залі Українського Народного Дому
при Мартін вул., ч. 4655, ДЕТРОЙТ, Міш.

із слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад.
2. Ствердження правосильності Зборів.
3. Вибір Президії
4. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНС.
7. Дискусія над звітами
8. Абсолюторія уступаючій Управі
9. Вибір нової Управи
10. Внески і запити
11. Закриття нарад

У Загальних Зборах зобов'язані взяти участь усі члени Управи Окружного Комітету, голови, секретарі та конвенційні делегати належних до Округи Відділів, а саме:

20, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504, 506.

Запрошуємо до участи також усіх членів УНСоюзу в Окрузі.

У Зборах візьмуть участь:

Д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Володимир Дідик, почесний член Головної Екзекутиви УНС
Євген Репета, головний радний УНС
Роман Куропась, головний радний УНС

Якщо на означення годину не явиться вимагане правильником число делегатів Відділів, наради почнуться о годину пізніше, без огляду на кількість присутніх.

Роман Татарський — *голова*; **Григорій Корбяк** — *прот. секретар*
Ярослав Базюк — *фін. реф.*; **Василь Папіж** — *реф. преси і кор.*

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу Філядельфійської Округи

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 24 лютого 1980 р., о год. 2 по пол.
в залі Дому Округи у Філядельфії, Па.
при 5004 Н. Олд Йорк Рд.

До участи в зборах є запрошені всі Відділові урядовці і конвенційні делеґати наступних Відділів:

10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 269, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430 і 479.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії для переведення зборів.
3. Вибір Номінаційної Комісії.
4. Відчитання протоколу з попередніх зборів.
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Уділення абсолюторії уступаючій Управі.
8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на 1980 рік.
9. Доповідь д-ра ІВАНА О. ФЛИСА.
10. Запити до представника Екзекутиви.
11. Схвалення пляну праці на 1980 рік.
12. Різні справи й закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС
о. протопресвітер Степан Біляк, головний контролер УНС
д-р Богдан Гнатюк, головний контролер УНС
Іван Одежинський, головний радний УНС

По нарадах буде перекуска-гостина для учасників зборів

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ

Петро Тарнавський, *голова*
Іван Данківський — *касир*; **мґр Василь Колінко** — *секретар*

Січневі Роковини в Ютиці

(Закінчення зі стор. 1)

голос у пресі, знімки, телевізійні програми причинились до того, що заля Української католицької авдиторії в день Святочної академії 26-го січня була заповнена вщерть. Святочна академія почалася внесенням на залю прапорів і військовим апелем, що його перевів голова Ютицького відділу Першої Української Дивізії Петро Коник в асисті ветеранів Володимира Гнатова і Івана Кошикара. Сцена була прибрана великою картою України, яка на тлі прапорів із відповідним освітленням надавала залі святочний характер. Прибранням сцени займалися Стефан Мельник і Василь Рабарський. Апель закінчили співом „О, Україно" діти молодших кляс Школи Українознавства.

Святочну промову виголосив д-р Михайло Логаза з Сиракюз, пригадавши зібраним про величаві дні відродження Української Держави на Софіївській площі в Києві, які раз-назавжди утвердили ідентичність української нації, що її сьогодні навіть окупанти не можуть заперечити.

Гурток ютицьких старших пластунок „Соловейки" під керуванням пл. сеньйорки Володимири Смик при гітарах гарно відспівав патріотичні пісні: „Геть вороги з України", „Сини України", „Від Синього Дону" і „Гей, з-за гори". До гуртка належить Володимира Гнап, Леся Бекерська, Катруся і Христя Ликтей, Христя Карпяк і Аннета Герець.

Вокальні точки далі продовжував пластовий гурток із Сиракюз. Молоді бандуристи Леся і Таня Гурські та Михайло Халупа відограли українські танки: „Буковина" і „Полечка", укладу Григорія Китастого. Треба похвалити їх за те, що вивчають гру на бандурі і продовжують славну традицію кобзарів України. До бандуристів прилучилися пізніше Романа Прибила, Віра і Оля Жовніренко і в супроводі бандур гарно відспівали жартівливу пісню „Ой важу я, важу" і „Полтавський Рушничок" Т. Середи.

Монтаж деклямацій, присвячений 22-им Січням, на слова Л. Українки, Л. Костенко, М. Кульчицького, В. Симоненка, В. Стефаника і Четвертого Універсалу виконали учні української школи: Христя Ликтей, Леонід Герець, Таня Ярмак, Христя Рабій, Мирон Рабій, Андрій Смик та Ігор Ліщинський. Монтаж уклали з великим вмінням учительки Володимира Смик і Ярослава Томич. Старша пластунка Леся Бекерська відчитала „Софійський Майдан" Лесі Храпливої.

Виховникам української молоді належить похвала, що так гарно підготували молодь до виступів, а молодшим бандуристам, співакам і декляматорам за те, що так добре володіють рідною мовою, хоч усі вони народжені в Америці.

Цю успішну академію закінчено українським національним гимном.

Замість квітів на свіжу могилу
Мами нашого Дорогого Приятеля

бл. п.

МАРІЇ ПОЗНАХІВСЬКОЇ

складаємо 50.00 долярів
на видання книжки про Зборівщину.

•

Родині Покійної висловлюємо глибокі співчуття.

Степан, Евгенія, Віра ЧУМИ
і Кароль ОЛИВА

В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в середу, 7-го січня 1980 року,
на 82-му році життя, відійшла у Вічність

бл. п.

МАРІЯ МАНОРЕК

ПАНАХИДА в п'ятницю, 8-го лютого 1980 р., о год. 8-ій веч., в похоронному заведенні Ковальчика, 129 Grand Street, Jersey City, N.J.

ПОХОРОН в суботу, 9-го лютого 1980 р., о год. 9-ій від Ковальчика до костела св. Петра, а опісля на цвинтар св. Хреста на Westside Avenue, Jersey City, N.J.

Залишила в глибокому смутку:
сестру — ЙОАННУ ШВЕЦ
сестрінку — МАРІЮ ПАЛКА з чоловіком ПЕТРОМ, дітьми і внуками
сестрінка — ЮЗЕФА ШВЕЦ з дружиною ЯНІНОЮ і дочкою
братанка — ЛЕОНА ҐРЕЧИН з дружиною АЙЛІН, дітьми і внуками
братанку — ОЛЬГУ ЛОНҐ з чоловіком АНТОНОМ, дітьми і внуками
Ближчу і дальшу Родину в Америці, Україні і Польщі

З невимовним болем ділимося сумною вісткою,
що в середу, 23-го січня 1980 р., на 81-му році життя,
з Волі Всевишнього, відійшла у Вічність,
в Providence, R.I.

Вірна ДРУЖИНА та ТЕТА

сл. п.

МАРІЯ КОНИК

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенні К. Романскі і Син, Central Falls, R.I.

ПОХОРОН з церкви св. Михаїла, Вунсакет, Р. Ай., відтак тіло Спочилої поховано на католицькому цвинтарі у Вунсакет, Р. Ай.

Горем прибиті:
муж — ЛЕВ КОНИК
братанок — ЛЮБОМИР КОНИК
сестрінок — ВОЛОДИМИР РЕНЧИН
сестра — ІВАННА КОНИК в краю
брат — РОМАН КОНИК в краю
та ближча і дальша Рідня в ЗСА та в краю

Замість квітів на свіжу могилу
СВ. П. ПОРУЧНИКА УСС, УГА та ГОЛОВИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОбВУА

ІВАНА ПОРИТКА

пересилає 50.00 долярів
на Пресовий Фонд „Вістей Комбатанта"

ОБ'ЄДНАННЯ Б. ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ
ВІДДІЛ в НЮАРКУ

13-го лютого ц. р. минає сім літ
відколи відійшов від нас у Вічність
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО й ДІДУСЬ

Інж. РОМАН КОС

Щоб вшанувати Його пам'ять, складаємо,
як кожного року, в лютому
100.00 долярів
на Українські Студії в Гарварді.

Дружина — ОЛЕНА
Дочка — ЕВГЕНІЯ
Сини — МИХАЙЛО й ЯРОСЛАВ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього МУЖА, ТАТА, БРАТА і СТРИЙКА з Woodbine, N.J.

бл. п.

ВАСИЛЯ ПАНЧИШИНА

20-го лютого 1979 р.

цією дорогою складаємо сердечну подяку Всім, хто допомагав нам в тяжкому горю і смутку.

Дружина — КАТЕРИНА
Син — ВАСИЛЬ

В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що 28-го січня 1980 року, відійшла у Вічність,
в Геркімер, Н. Й., на 88-му році життя
наша Найдорожча МАМА

бл. п.

ВІРА КОСТЮК
з дому ОССОВСЬКА

бувша вчителька на Волині і Поліссі.

ПАНАХИДИ відбулися в похоронному заведенні Петикевіча, 29-го і 30-го січня 1980 р.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ЧИН ОТПІВАНІЯ відбулися 31-го січня ц. р. в православній церкві Св. Покрови в Геркімер, Н. Й. 1-го лютого 1980 р. Тіло перевезене до С. Бавнд Бруку, Н. Дж., і поховане на українському православному цвинтарі св. Андрія.

Просимо про молитви за спокій Її Душі.

Горем прибиті:
дочка — АЛЛА
протоієрей ЄВГЕН НАРУШЕВИЧ — зять
Ближча і дальша Родина в Америці

ДЛЯ ВІДМІЧЕННЯ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

БЛАЖЕННІШОГО

ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

у Парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо, Ілл.
в неділю, 17-го лютого 1980 р., о год. 10:30 ранку, *відслужиться*

ВРОЧИСТА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в намірені СОЛЕНІЗАНТА

•

О год. 12:30 дня — *відбудеться*

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ

із словом **Д-ра РОМАНА ОСІНЧУКА** та виступом мистецьких одиниць.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чікаґо, Ілл.

ВЛАШТОВУЄ

З НАГОДИ 85-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

Головну промову виголосить **д-р Іван О. Флис,** головний предсідник УНС

У програмі: висвітлення фільму з останньої Конвенції УНС і відзначення визначних Союзовців

Бенкет відбудеться

в неділю, 17-го лютого 1980 року, о год. 2-ій по пол.
в залі Дому УНСоюзу, при 841 Норт Вестерн Авеню, **Чікаґо, Ілл.**

Квитки на бенкет можна набувати у секретарів Відділів УНСоюзу.

Наталка Слюзар...

(Закінчення зі стор. 1)

Наталка Слюзар прибула до Вашінґтону з Рочестеру в половині 1978 року і спочатку працювала в бюро республіканського конгресмена з Рочестеру — Франка Гортона. Півроку тому вона стала на працю в Білому Домі в бюро Громадських зв'язків, яке очолює президентський дорадник Анн Векслер, а коли президент Картер встановив бюро в етнічних справах, їй запропоновано пост у цьому бюрі.

Пані Слюзар — активна в політичному житті Америки протягом останніх дванадцяти років. Ще студенткою в Рочестерському університеті вона працювала добровольцем у президентській передвиборчій кампанії. З того часу вона займалася політичними справами в леґіслятурі стейту Ню Йорк в Олбані і допомагала у передвиборчих кампаніях Роберта Ваґнера мол., члена міської ради в Ню Йорку. За фахом пані Слюзар учителька. Протягом восьми років вона викладала історію і суспільні науки в середній школі біля Рочестеру.

Пані Слюзар прибула до ЗСА дитиною після Другої світової війни і оселилась з батьками в Ню Йорку, де й почала освіту в Школі св. Юра. Вона закінчила Рочестерський університет, здобула ступінь маґістра в Нюйоркському університеті, а останнім часом — після прибуття до Вашінґтону — почала студії в університеті ім. Вашінґтона в галузі ділового керівництва (МБА).

Хоч праця в Білому Домі не залишає їй багато вільного часу, пані Слюзар не скриває задоволення своєю новою посадою. Вона також висловлює переконання, що бюро в етнічних справах, в якому вона працює, доведе конечність свого існування і залишиться постійною частиною апарату Білого Дому в майбутніх урядах країни.

З правдивим жалем повідомляємо, що 5-го лютого 1980 року,
помер у Детройті, Міш., на 85-му році життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР НЕСТОРОВИЧ

член Об'єднання Українських Письменників „Слово".

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 9-го лютого 1980 року, на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПРЕЗИДІЯ
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"

Знищили закарпатське село

Філядельфія, Па. — Український католицький тижневик „Шлях" помістив у числі з 27-го січня ц.р., на підставі німецьких джерел, інформацію про знищення села Великі Доброні. Газета пише:

„Недавно німецький часопис „Альтнойтеттінгер Анцайгер" помістив статтю про знищення большевиками 1946 року села Великої Доброні в Ужгородському районі, на Закарпатті. Дописувач Герберт Ліхт пише у підзаголовку про „совєтське масове вбивство" і про те, що світ знає про Катинь, Лідіце, Ґерницю, а нічогісінько не знає про Велику Доброні. У мюнхенських архівах є відомості про той страшний випадок, бо 9 осіб врятувалося: 2 жінки і 7 мужчин.

Докладно розповіли про цю трагедію щойно нові втікачі, які прибули до Відня.

Дня 17-го липня 1946 року совєти наказали віддати ввесь збір жбіжжя. Селяни, від яких уже перед тим відібрали все, що можна з'їсти, не захотіли виконати наказу. Незважаючи на це, жнива проведено і за селом складено збіжжя у велику стирту. Одначе комуністам не вдалося забрати його, бо перед вивезенням, зневірені люди, облили збіжжя бензиною і підпалили.

Якою ж була реакція большевиків? Понад очікування жорстокою. Військо оточило село, з ужгородського летовища надлетіли бомбовики, облили хати фосфором і підпалили. Вогонь за кілька секунд охопив ціле село до останньої хати, а втікачів, які могли ще врятуватися, повбивали скорострілами. У дальшій фазі викінчили решту вибухом бомб. Село зникло з мапи назавжди, як коли б його ніколи не було. За поданням втікачів, згинуло 5,191 людей, включно з жінками і дітьми. Жертви закопано в полях, які засіяно просом, що все прикрило.

Автор до цього ще додає, як на Закарпатті ув'язнили священиків, а також згадує, як Закарпаття до 1919 року належало до Угорщини, як його, на підставі Тріянонського мирового договору, прилучили до Чехо-Словаччини, а потім у 1945 році до совєтської України".

Нюйоркський суддя...

(*Закінчення зі стор. 1*)

вань під час ігрищ, які починаються тут у вівторок, 12-го лютого. Минулої середи цей комітет не дав дозволу вісьмом тайванцям зареєструватись і приміститись в олімпійському селищі, тому, що їхні документи мали позначення „Республіка Китаю".

Згідно з рішенням МОК-у з минулого року, з уваги на допущення Китайської Народної Республіки до Олімпійських ігрищ, тайванцям дозволено брати участь в ігрищах під іншим прапором та національним гимном. Речники МОК-у заявили, що вони плянують негайно внести відклик на рішення судді Гарві до суду вищої інстанції. Вони також допускають можливість, що з уваги на це рішення МОК зарядить, що всі країни-учасники зимових Олімпійських ігрищ виступатимуть тільки під олімпійськими прапорами. Члени МОК-у відбувають тут наради від п'ятниці, 8-го лютого.

КОЛЮМНІСТ М. НОВАК...

(*Закінчення зі стор. 1*)

ром між роками 1932-1945, а інші статистичні дані є ще вищі. Нині тюремні таборів Архіпелаґу Ґулаґ ще далі димлять в холодне зимове небо.

Прийде час, коли Совєтський Союз буде змушений заплатити за терпіння, яке він спричинив в Україні, Естонії, Латвії, Литві, Польщі, Мадярщимі, Чехо-Словаччині, Румунії, Болгарії, Вірменії — і тепер в Афганістані. Коли людина згадує про мільйони людей, які в нашій добі не можуть втішатися навіть найконечнішими вольностями, розвивати їх до повноти, не говорячи вже про тих покалічених,ув'язнених чи замордованих — то серце людини кричить за справедливістю.

Бог нормально не втручається в історію, не впроваджує справедливости, і тому ми не очікуємо, що Він маніпулюватиме історією, як оператор ляльками в ляльковому театрі. Проте Він не лишиться байдужим до крику розпуки покривджених.

Совєтські армії наймогутніші у світі. Але суспільний лад, над яким вони панують, є зогнилий до коріння. Справедливість тріюмфуватиме одного дня. Визволення від тиранії зродить сама земля.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 1

О. Серафимович, Вашінґтон	$ 25.00
Р. Слободян, Рандолф	25.00
В. Семенина, Гемптон	17.50
А. Яворський, Гартфорд	17.50
М. Артимів, Філядельфія	10.00
Д. Басалик, Клівленд	10.00
С. Рабкевич, Клівленд	10.00
Т. Угера, Вестлейк	10.00
д-р В. Шебунчак, Монтклер	10.00
І. Вішко, Савона	7.50
В. Гіна, Ню Гейвен	7.50
С. Джон, Вала Синвид	7.50
І. Дуда, Філядельфія	7.50
І. Ківчак, Рівер Едж	7.50
П. Когулька, Вруклин	7.50
М. Курляк, Воффало	7.50
І. Мельник, Воррен	7.50
Л. Штайнберґ, Парма	5.50
Д. Вобеляк, Нюарк	5.00
В. Бобиляк, Петерсон	5.00
В. Гаєвський, Парма	5.00
К. Денисенко, Вашінґтон	5.00
В. Дучинський, Клівленд	5.00
Архиєп. Марко Гундяк, Картерет	5.00
Е. Гутович, Квінс	5.00
І. Мніщенко, Юніон	5.00
В. Мойсеєнко, Луісвілл	5.00
М. Нечепоренко, Джеферсон	5.00
Н. Садовський, Ст. Луіс	5.00
С. Сандович, Ню Йорк	5.00
Т. Шіпілло, Гекетстави	5.00
І. Шаркий, Лонґ Айленд Сіті	4.00
П. Вільшинський, Юніон	3.50
І. Патуляк, Джерзі Сіті	3.00
В. Адамкевич, Нюарк	2.50
М. Антошків, Гарісбурґ	2.50
д-р В. Вадан, Денбури	2.50
В. Валук, Вруклин	2.50
О. Вережницький, Філядельфія	2.50
С. Воднарчук, Ню Йорк	2.50
П. Бойчук, Стратфорд	2.50
Р. Бутрей, Філядельфія	2.50
А. Васинчук, Лейк Форест	2.50
І. Вівчар, Вестгемптон	2.50
М. Гриник, Флемінґтон	2.50
В. Грицик, Ню Йорк	2.50
Ю. Гріненко, Норвуд	2.50
А. Гумеська, Ен Арбор	2.50
М. Варголік Гарбер, Валтимор	2.50
П. Дармограй, Лонґ Айленд Сіті	2.50
Ю. Дубецький, Джерзі Сіті	2.50
С. А. Іванків, Лос Анджелес	2.50
А. Кедринський, Джерзі Сіті	2.50
В. О. Клебович, Ню Врітейн	2.50
І. Т. Колодій, Вронкс	2.50
О. Коцюба, Пассейк	2.50
В. Коцюруба, Кентон	2.50
В. Кравчук, Ірвінґтон	2.50
Г. Креховець, Ст. Луіс	2.50
К. Кузьменко, Панд Едді	2.50
І. Кутний, С. Віндсор	2.50
М. Лаврук, Вруклин	2.50
Я. Лободич, Філядельфія	2.50
І. Лозенко, Нюарк	2.50
К. Малахов, Стемфорд	2.50
В. Микита, Гаррісбурґ	2.50
П. Молодовіц, Кліфтон	2.50
В. Олійник, Порт Джефферсон	2.50
Т. Дяків О'Ніл, Філядельфія	2.50
М. Осадца, Трентон	2.50
Ю. Павлівець, Квінс Вілледж	2.50
М. Палила, Говплови	2.50
М. Петренко, Сан Франціско	2.50
І. Пиртко, Філядельфія	2.50
П. Подубинський, Стретфорд	2.50
М. Попович, Парма	2.50
В. Прибила, Сакраменто	2.50
І. Присташ, Ветлегем	2.50
В. Ратушний, Петерсон	2.50
Ф. Савечка, Гартфорд	2.50
О. Савків, Воррен	2.50
П. Сачок. Кромвелт	2.50
М. Семчишин, Рестон	2.50
С. Сідлярчук, Востон	2.50
С. Стерпак, Філядельфія	2.50
В. Стечак, Елкінс Парк	2.50
С. Струк, Клівленд	2.50
Я. Тенюх, Вруклин	2.50
М. Тицький, Ірвінґтон	2.50
Л. Трачек, Фейрчайлд	2.50
В. Третяк, Вудгейвен	2.50
І. Харамбура, Філядельфія	2.50
Д. Шабля, Філядельфія	2.50
Р. Юшкевич, Детройт	2.50
М. Велей, Філядельфія	2.00
Г. Мацук, Ню Йорк	2.00
П. Тіцький, Перт Амбой	2.00
Г. Кісіль, Парма	1.00
В. Левицький, Мейплвуд	1.00
М. Романишин, Мейфілд	1.00

Дата зустрічі канцлера Шмідта з Гонекером пересунена

Бонн, Західня Німеччина. — Похолодіння у відносинах Захід-Схід можна бачити також у тому, що Східня Німеччина запропонувала відсунути дату плянованої зустрічі поміж лідерами Західньої і Східньої Німеччини на невизначений покищо час. Ще в понеділок 28-го січня Еріх Гонекер, лідер Східньої Німеччини, був зацікавлений розмовами з канцлером Гельмутом Шмідтом, а вже в середу 29-го речник східньонімецького уряду просив про „гнучкість" дати зустрічі.

В урядових колах Західньої Німеччини не знають, чи це пересунення дати продиктоване Москвою, чи сама Східня Німеччина з своєї власної ретельности догодити Москві вийшла з такою пропозицією.

Речники Західньонімецького уряду кажуть, що, не зважаючи на Афганську кризу, Східня Німеччина досі підкреслювала своє бажання далі продовжувати нормальні відносини з Західньою, тому це пересунення дати зустрічі є найсерйознішим знаком у теперішню пору того забурення у відносинах, що почалося з відмови плянованих раніше візит деяких міністрів Західньої Німеччини в країнах Східнього бльоку. Так були відмовлені три візити: міністра економічних справ Отто Ламбсдорфа до Польщі; міністра закордонних справ Ганса Дітріха Ґеншера до Чехо-Словаччини і міністра праці Герберта Еренберґа до СССР.

Москва обіцює...

(*Закінчення зі стор. 1*)

Аллен Раєн додав, що тепер під розглядом у Департаменті Справедливости є 16 справ. Американський уряд, який не має юридичної бази ставити запідозрених під суд, хоче, проте, позбавити американського громадянства тих обвинувачених, які при вибиранні американського громадянства затаїли факт їхньої співпраці з нацистами. Раєн далі сказав, що американський уряд щойно тепер береться за судове переслідування коляборантів, що раніше не було можливе з огляду на антикомуністичний дух в Америці. Він твердив, що „Під час 1950-их років, коли ці дослідження повинні були бути переведені, МакКартиїзм був на своїх вершинах і антикомунізм був теж на своїх вершинах, і майже всі ці люди були антикомуністами. Тоді панувала певна тенденція міряти громадську вартість тих людей радше на основі їх антикомунізму, ніж на базі того, що вони чинили підчас „Голокосту".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінґтон вул. на Пармі. Управа на 1980 р.: М. Задерецький, предс., Б. Задорецький, заст. і рек. секр., С. Бохонок, фін. секр., М. Бохонок, заст. К. Комісія: П. Бохонок, гол., Луїс Ленарт, член К. К. — Управа.

MEETING NOTICE
SHARON, Pa. Yearly meeting and election of officers — Branch 386, Ukrainian National Ass'n — to be held Sunday, February 17, 1980 at 12 o'clock noon in St. John's Ukrainian Church parlors, Clark Street, Sharon, Pa. — Katherine Joho, Secretary, 30 Hazen Rd., Sharpsville, Pa. 16150.